



ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2002 ΕΤΟΣ 52ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 918 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ



Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Συμεών Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης

«Ὁ πάσης δημιουργός τῆς κτίσεως, ὁ καιρούς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε.»

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐορτῆς τῆς ἀρχῆς Ἰνδίκτου, ὑμνοῦντες τὸν Δημιουργόν τῆς κτίσεως, θά παρθεύωμεν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Συμεών τοῦ Θεσσαλονίκης «Ἐπιστολή στηρικτική εἰς στηριγμόν εὐσεβείας, ἥτοι κατὰ ἀγαρηνῶν», μεταφρασθέν ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον. Εἰς αὐτό ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλύπτει ὅτι σκοπός τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἦταν ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὥστε νὰ εὐλογηθῇ ὅλη ἡ κτίσις. Διδασκαλία πού εἶναι διάχυτος καὶ εἰς πολλά ἄλλα πατερικά συγγράμματα.

Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε καὶ τὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ ὁποία ἐγίνε ὑπὲρ ἡμῶν κατὰ τοὺς ἐσχάτους αἰῶνες, θά ἀποπειραθῶ νὰ ἀποδείξω ὅτι γι' αὐτὴν κηρύσσουν οἱ Προφῆτες καὶ ὁ Νόμος καὶ ὅλα τὰ ἐξ ἀρχῆς. Διότι ἐξ ἀρχῆς, ὅταν ὁ Θεός διὰ τοῦ ζῶντος Λόγου Του καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐδημιούργησε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ὅλη τὴν ἀόρατη καὶ ὁρατὴ κτίσις ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά του, αὐτό διδασκόταν: ὅτι Αὐτός ὁ ὁποῖος ἐποίησε τὰ πάντα, ἀγαπᾷ αὐτὰ γνησίως, καὶ δίδοντας σ' αὐτὰ τὸ εἶναι, ἤθελε καταστήσῃ αὐτὰ κοινωνὰ ἀπὸ ὑπερβάλλουσα ἀγαθότητα, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶναι καὶ τοῦ εἶναι, ἐνώνομενος μέ αὐτὰ διὰ τῆς σαρκώσεως, κάποτε, τοῦ Λόγου, διὰ ὁποίου ἄλλωστε καὶ τὰ ἐδημιούργησε ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, μέ σκοπὸ νὰ μεταδώσῃ σ' αὐτὰ τὴν χάρι Του, ἐπειδὴ διὰ τοῦ Λόγου ἐγιναν καὶ μέ τὸν Λόγο ἔπρεπε νὰ ἐνωθῶν [«ἐπεὶ καὶ ὡς Λόγῳ γεγονάσι καὶ Λόγῳ ἐνωθήσονται»].

Βεβαίως, καὶ αὐτό μόνο τὸ ὅτι ἐγιναν ἐκ μὴ ὄντων τὰ κτίσματα, κατὰ τὸ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ζοῦν, κοινωνίαν ἔχουν Θεοῦ [σ.σ. κοινωνοῦν τῆς συντηρητικῆς χάριτος καὶ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ]. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δέν ἔχει ποιήσῃ μόνον οικεία πρὸς τὸν Ἐαυτὸ του φύση, δηλαδή ἀσώματα, τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ αἰσθητή, τὸν ὁρώμενο

τοῦτο κόσμος, ἐνῶ εἶναι ἄυλος Θεός, σαφέστερα ἀποδεικνύει ὅτι θά γίνῃ ἡ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι σάρκωση τοῦ ἀσωμάτου Λόγου.

Ἀκόμη, ὁ Θεός διὰ τοῦ Λόγου του, πρῶτα μέν κτίζει τὴν νοητὴ κτίσις, ὕστερα δέ σέ ὁρισμένο χρόνο τὴν αἰσθητή, διδάσκοντας καὶ ἐξ αὐτοῦ ὅτι ἀργότερα κάποτε αὐτός ὁ συναΐδιος καὶ ἀσώματος Αὐτοῦ Λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ἔχει ποιήσῃ, θά σαρκωθεῖ «εἰς ἀναγέννησιν καὶ ἁγιασμόν τοῦ παντός, εὐδοκία Αὐτοῦ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι».

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὁ ἄνθρωπος «Λόγῳ Θεοῦ καὶ Πνεύματι» ἔπειτα ἀπὸ τὴν κτίσις πλαστουργηθεῖς, ἀπὸ νοερά ψυχὴ καὶ χοϊκὸ σῶμα, αὐτὴν τὴν κατὰ τοὺς ἐσχάτους αἰῶνες σήμαινε ἐνανθρώπησις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὥστε «ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ κατὰ φύσιν Υἱοῦ υἱοποιηθῇ τῷ Θεῷ». Ἀκόμη, γι' αὐτόν τὸν λόγο μέσα σέ χοϊκὸ σῶμα ἄυλη κατοίκησε ψυχὴ, μαρτυροῦσα ὅτι ὁ ἄυλος τοῦ Ὑψίστου Λόγος κάποτε θά μπορούσε καὶ νὰ ἐνσαρκωθεῖ καὶ νὰ συνέχει τὰ πάντα [«τὸν ἄυλον τοῦ ὑψίστου Λόγον ποτέ καὶ ἐν σαρκὶ γενέσθαι δύνασθαι καὶ συνέχειν τὰ πάντα»]. Ἀκόμη δέ, καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ἐμφυσήματος ἐγίνε ἡ ψυχὴ πού κατοικεῖ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, διότι «ἐκ Πνεύματος Ἀγίου ἡ ἐν τῇ Παρθένῳ ἔσσεσθαι τοῦ Θεοῦ Λόγου ἔμελλε σάρκωσις». Καὶ μέ λογικὴ εἶναι ἡ ψυχὴ πού κυβερνᾷ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, [εἰκονίζουσα] τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος θά γινόταν ἀργότερα ἄνθρωπος γιὰ ἐμᾶς.

Ἀκόμη δέ, μέσα σέ ὅλο τὸ σῶμα καὶ ἔξω τοῦ σώματος κινεῖται ἡ λογικὴ ψυχὴ, διότι καὶ μέσα στὸν ἄνθρωπο [σ.σ. τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ] ὅλος ἔμελλε νὰ εἶναι ὁ σαρκωθείς Λόγος καὶ ὅλος [ταυτοχρόνως] μέσα στό πᾶν, καὶ ὅλος Αὐτός πού παρέμενε ἀχώριστος ἀπὸ τοὺς πατρικούς κόλπους [«ὅλος ἐν τῷ παντί, ὁ καὶ τοῖς πατρικοῖς ὅλος μένων ἀδιαίρετος κόλποις»].

Ἔτσι λοιπόν καὶ ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου προεκήρυττε τὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου.

(Συμεών Θεσσαλονίκης, «Ἔργα Θεολογικά», Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσ/κη 1981, σελ. 124-125)

† Ο.Μ.Φ.

Ἀποκαλυπτική μαρτυρία τῶν Ματθαϊκῶν

Εἰς τὴν τελευταίαν «Ὁρθόδοξον Πνοήν» (Σεπτ. 2002) ὁ κ. Ἑλ. Γκουτζίδης καὶ ὁ «Μεσογέας» κ. Κήρυκος μᾶς ἀποκαλύπτουν κάτι συνταρακτικόν. Δημοσιεύουν τὸ ἀνωτέρω πρακτικόν ἐκλογῆς Ἐπισκόπου τῆς «Συνόδου» των τὸ ἔτος 1948! Ὅμως τότε εἶχον μοναδικόν Ἐπίσκοπον τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον. Ποία ἦτο ἡ σύνοδος των; Ἦμπορεῖ εἰς μόνον Ἐπίσκοπος νά συνιστά σύνοδον; Ἀσφαλῶς ὄχι. Πλήν, διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς Ματθαϊκοὺς (ἢ μᾶλλον διὰ τὸν Εὐγένιον Τόμπρον) δέν ὑπῆρχε πρόβλημα. Τὴν ἔλλειψιν τῶν Ἐπισκόπων ἀνεπλήρη ἡ πληθὺς τῶν ἱερέων. Τὴν «συνοδικήν» ἐκλογὴν ἀπεφάσισαν ὁ Βρεσθένης καὶ οἱ «διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται» Εὐγένιος Τόμπρος καὶ λοιποὶ ἱερεῖς. Καὶ τὸ πλέον ἐξωφρενικόν τὴν πρώτην (ὑφ' ἐνός) χειροτονίαν Ἐπισκόπου, τοῦ «Τριμυθοῦντος Σπυρίδωνος», ἀπεφάσισαν ἡ «σύνοδος» των: «ὅπως τελεσθῇ τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου παρὰ τοῦ Σεβ/του Ἐπισκόπου κ.κ. Ματθαίου καὶ τουλάχιστον 12 ἱερέων καὶ ἱερομονάχων»! Δηλαδή εἰς τὴν χειροτονίαν συνέπραξεν ὁ Τόμπρος καὶ οἱ λοιποὶ ἱερεῖς! Μάλιστα ἔπρεπε νά εἶναι τουλάχιστον 12, διὰ νά ἀναπληρῶνουν προφανῶς τὸν ἀνύπαρκτον δεῦτερον ἐπίσκοπον.

Ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῶν οὐκρανῶν ἐκείνων τῶν λεγομένων «αὐτοχειροτονήτων» οἱ ὅποιοι μὴ ἔχοντες ἀρχιερεῖς λόγῳ τοῦ διωγμοῦ τῶν κομμουνιστῶν, συνήχθησαν 300 ἱερεῖς, ἔθεσαν ὁ εἰς τὴν χεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐτέρου καὶ ἐχειροτόνησαν «ἐπίσκοπον», ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶχαν θέσει καὶ ἅγια λείψανα, διὰ νά κατέλθῃ προφανῶς δαψιλωτέρα ἢ χάρις τῆς χειροτονίας! Τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἔπραξαν καὶ οἱ Ματθαϊκοὶ μέ τας ἐξῆς διαφορὰς: ἀντὶ 300 ἱερεῖς ἦσαν 12 καὶ ἀντὶ ἁγίων λειψάνων ἔθεσαν

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρχ/του Γεζέων εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος Κήρου

Ποῦλες 2α

Ἐν τῇ Ἱερῇ καὶ Σεβαστῇ Θεομητορικῇ Μονῇ τῆς Ὑ. Θ. Μεταφωτιστικῆς Κεραιᾶς Ἀττικῆς σήμερον τῇ 28ῃ (οἰκουμένη ὁρμήν) Αὐγούστου τοῦ 1948, ἐγένετο ἡμερομηνία καὶ ἄρα τῇ 5ῃ μ.μ. ἡ προσωρινὴ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἀποτελομένη ἐκ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου καὶ τῶν μελῶν: 1) Πρωτοσυμβίβης π. Κλήντιος Τόμπρος Προεδρεύων, 2) Ἀρχιμανδρίτου Γεζέων, 3) Ἱερομονάχου Ἀθανασίου καὶ 4) Ἱερομονάχου Κωνσταντίνου ἀλλοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀθωνίου Κορυθιάς Ἀγίου Ταβερρῶν, ἀντιπρόσωποι εἰς συνέλευσιν διὰ τὴν ἐκλογὴν Ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος Κήρου λόγῳ τῆς ἀνεπλήρους ἀνάγκης κατὰ ἐμπροσθέντων τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς μεγαλονήσου Κήρου, συμφώνως τῆς ἐκτελεστικῆς τοῦ Ὁρθόδοξου Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντιπρόσωποι τῇ 28ῃ Αὐγούστου καὶ ἐν τῇ αὐτῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀνακηρύξαντες ἀποφάσας καὶ ἔχοντες ὅτι: Ὁ ὁρισμὸς Τριμυθοῦντος Κήρου ἐκλογὴ ὁ Πανοσιολογιώτατος πρυτανεύων καὶ Ἀρχιμηνιάρχης π. Γεζέων Ἰάκωβος, ἀπὸς ἐκτελέσεως καὶ κατὰ τὰ εἰρηστικὰς ἀπὸ καὶ ὑπαρξάντων πόντων ἀποφάσας εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος Κήρου. Ὑποβλήμεθα δὲ ἡμῶς ἡ χειροτονία αὐτοῦ τελεσθῇ τὴν 1ην τοῦ ἀρχαιτέρου μηνὸς Σεπτεμβρίου παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου κ.κ. Ματθαίου καὶ τουλάχιστον 12 ἱερέων καὶ Ἱερομονάχων.

ἀιθάλας κατὰ Κήριον εἰσέλται
Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος

Τὸ μέλη
† Πρωτοσυμβίβης Εὐγένιος Τόμπρος
† Ἀρχιμανδρίτης Γεζέων
† Ἱερομονάχης Κωνσταντίνος
† Ἱερομονάχης Ἀθανασίας

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑποψηφίου τὴν ἄβουλον χεῖρα τοῦ πνέοντος τὰ λείψαδια (βλ. φωτογραφίαν κατωτέρω) Βρεσθένης! Ὡστε δέν ἔλκουν τὴν «ἀποστολικήν» των διαδοχὴν μόνον ἐκ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου ἀλλὰ καὶ τοῦ Εὐγενίου Τόμπρου καὶ τῶν λοιπῶν ἱερέων. Δηλαδή ἔχουν κατὰ τὸ ἥμισυ πρεσβυτεριανὴν χειροτονίαν!

Εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Κήρυκον καὶ τὸν κ. Ἑλ. Γκουτζίδην διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς πληροφορίαν.



ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ



Ἀπό τήν πανήγυριν
τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου Βιτώλεως
Φθιώτιδος.

Διακρίνεται ὁ Αἰδεσιμ.
π. Ἰωάννης Φλέγγας
ἐν μέσῳ πιστῶν.

Εἰς τήν πανήγυριν
τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φανουρίου
Γλυφάδος προέστη ὁ Σεβ.
Μητροπολίτης Εὐρίπου
κ. Ἰουστίνος ὁ ὁποῖος
διακρίνεται ἐν μέσῳ
τοῦ ἱερατείου.
Παρών ἦτο καί ὁ Δήμαρχος
Γλυφάδος κ. Στ. Λανδράκης.



Στιγμιότυπον
ἐκ τῆς περιφορᾶς
τῆς Εἰκόνης
κατά τήν ἰδίαν πανήγυριν
τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγ. Φανουρίου
Γλυφάδος.

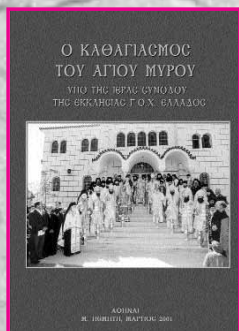


Ἀπό τήν πανήγυριν
τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ
τοῦ Αἰτωλοῦ Κερατσινίου
(Ἑσπερινός) εἰς τήν ὁποίαν
ἐχοροστάτησεν ὁ Μακαρ.
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
κ. Χρυσόστομος. Παρέστη-
σαν καί οἱ ἀρχιερεῖς
Πειραιῶς κ. Γερόντιος,
Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος,
Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος
καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

Εἰς τόν Ἑσπερινόν
τῆς πανηγύρεως
τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀποτομῆς
τῆς κεφαλῆς τοῦ Τιμίου
Προδρόμου Λουτουφίου
Βοιωτίας προέστη
ὁ Μακαριώτατος
Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
κ. Χρυσόστομος. Παρέστη-
σαν καί οἱ ἀρχιερεῖς
Πειραιῶς κ. Γερόντιος,
Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομος
καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος.



+



Ο ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφιερωματικόν ἑγχρωμον λεύκωμα εἰς τό ἱστορικόν γεγονός
τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγίου Μύρου ὑπό τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας κατά
τὴν Μεγάλην Πέμπτην τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τό βιβλίον τοῦτο πράγματι ἀξίζει
νά εὐρίσκεται εἰς τὴν κατοχή κάθε Γ.Ο.Χ. καί εἶναι ἕν ἀξιόλογον δῶρον
εἰς γνωστούς καί φίλους, εἰς προβολήν καί ἔπαινον τῆς Ἐκκλησίας μας.
Διατίθεται ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν τιμὴν μόλις τῶν 10 εὐρώ.

+

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

‘Από τήν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» τῆς 9ης Νοεμβρίου 2001 (σελ. 4) ἀναδημοσιεύουμε τό κάτωθι ἄρθρον σχετικῶς μέ τό σύγχρονον μαρτύριον ἐνός Ρώσου νέου 19 ἐτῶν ὁ ὁποῖος ἀπεκεφαλίσθη ὑπό τῶν φανατικῶν Τσετσένων Μουσουλμάνων

Εἰς τήν ἀναδημοσίευσιν αὐτήν προέβημεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς πολυνέκρου τρομοκρατικῆς ἐνεργείας τῶν Τσετσένων Μουσουλμάνων εἰς τό κέντρον τῆς Μόσχας. Διότι τοῦτο εἶναι τό μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως: νά μετατρέπει τοὺς κοινούς ἀνθρώπους εἰς ἁγίους, ὡς ὁ προαναφερθεῖς μάρτυς. Εἰς ἀνθρώπους ἱκανούς νά δώσουν τήν ἰδίαν τήν ζωὴν των χάριν τοῦ Χριστοῦ. Διά τήν Ὁρθοδοξίαν ἅγιος εἶναι ὅστις δίδει τήν ζωὴν του διά τόν Χριστόν, διά τόν Μουσουλμανισμόν, ὅστις θανατώνει ἄλλους διά τόν Μωάμεθ!

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Εὐγένιος Ραϊνόβα (†1996)

‘Ο Ρώσος ἔφηβος πού μαρτύρησε χωρίς νά ἀρνηθῇ τόν Σταυρόν του

Σέ Ρωσικό ὀρθόδοξο χριστιανικό περιοδικό, σέ κάποια σελίδα μέ θέμα «Τό Σύμβολον τῆς πίστεως» γράφεται ἀμυδρῶς ἡ βιογραφία καί τό μαρτύριο τοῦ νέου μάρτυρος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Εὐγενίου Ροϊνόβα. Στήν ἀρχή ἀναγράφονται ἀπό τόν σχολιαστή τά ἐξῆς: «Πρὶν μερικές μέρες, σέ μιά ἐκπομπή μέ τίτλο «Τό σπῆτι τῆς Ρωσίας» μᾶς μετέδωσαν μιά μαρτυρία ἀπό τόν πόλεμο τῆς Τσετσενίας. Ἦταν ἓνας στρατιώτης Εὐγένιος Ροϊνόβα ὀνόματι νεαρός 19 χρόνων, ὁ ὁποῖος αἰχμαλωτίστηκε ἀπό τοὺς ἀντάρτες Τσετσένους καί ὑπέφερε γιά τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική του Πίστη, χωρίς νά βγάλει τό σταυρόν κατά τήν προσταγή τῶν ἀντιπάλων ἀνταρτῶν, γι’ αὐτό καί οἱ ἀντάρτες τόν ἀποκεφάλισαν».

Αὐτά γράφει στήν ἀρχή τῆς γραπτῆς διηγήσεως του ὁ σχολιαστής τοῦ Ρωσικοῦ Ὁρθόδοξου πε-

ριοδικοῦ, ὁ ὁποῖος, γιά νά ἔχει περισσότερα στοιχεῖα καί περισσότερες πληροφορίες, πῆγε στό Πρακτορεῖο Εἰδήσεων, γιά νά μάθει γι’ αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔμαθε τό τηλέφωνο τῆς μητέρας του, πῆγε καί τήν συνάντησε, ἀπό τήν ὁποῖαν ἔμαθε σημαντικά πράγματα γιά τό παιδί της.

Ἐδῶ στή μετάφρασή μας γίνεται μιά περιληπτική διασκευή πρὸς ἀποφυγὴ τῆς πολυλογίας καί συντάσσεται μιά ἀπλή μικρὴ βιογραφία τοῦ σύγχρονου αὐτοῦ μάρτυρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ Εὐγένιος Ροϊνόβα γεννήθηκε κατὰ τό ἔτος 1977. Βαπτίσθηκε ἀπὸ μικρὸς ἀπὸ τήν παράδοση καί τήν συνήθεια, πού ἐπικρατεῖ στήν Ὁρθοδοξία. Οἱ γονεῖς του, ὅπως καί οἱ περισσότεροι, πού ἔμειναν γιά 70 χρόνια στὸν Κομμουνισμό, σπάνια θυμοῦνταν τόν Θεό. Ἐνα φανερό χαρακτηριστικό, πού εἶχε αὐτό τό παιδί ἦταν ἡ ἐπιμονή του, τό πείσμα του. Ὅταν ἦταν 12 χρόνων ἔβαλε γιά πρώτη φορά τόν σταυρό καί δέν τόν ξανάβγαλε ἀπὸ τότε. Ἡ μητέρα του, τοῦ ἔλεγε μερικές φορές: «Βγάλε, παιδί μου, τόν σταυρό σου νά μὴ σέ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι». Αὐτός, ὅμως, τῆς ἔλεγε: «Μὴ μοῦ ξαναπείς μητέρα τέτοιο πράγμα».

Μεγαλώνοντας ἦταν δυνατός, ἐξασκεῖτο μέ τό μπόξ. Μετά ἄφησε αὐτήν τήν ἐξάσκηση μέ τήν ἀφορμή: «Δέν μπορῶ νά κτυπᾶω τοὺς ἀνθρώπους στά πρόσωπα». Ἡ μητέρα του ἔλεγε ὅτι: «Ἡ πνευματικὴ του κατάσταση καί πάντοτε καί τώρα ἦταν μυστικὴ καί ἄγνωστη. Τότε ἡ φροντίδα μου ἦταν πῶς νά τόν ντύνω καί πῶς νά τόν τρέφω, ἐφ’ ὅσον μεγάλωνε χωρίς πατέρα. Διότι μέ τόν ἄνδρα μου εἴμαστε σέ διάσταση. Ὁ Εὐγένιος, ὅμως, ἀγαποῦσε καί τοὺς δύο μας. Καί ἐγὼ βλέποντας ὅτι μέ ἀγαποῦσε τό παιδί μου, ἔπαψα νά ἐνδιαφέρομαι γιά ἄλλον ἄνδρα καί ζοῦσα πλέον γιά τό παιδί μου. Τό ἀγόρι μου δέν ἦταν κλειστός χαρακτήρας, εἶχε φίλους, ὅμως, κάτι εἶχε ἀπὸ μέσα του, ἦταν πολύ συλλογισμένος. Πῆγαινε στὸν ναὸ Ποντόλσκι συχνά, μόνο πού ποῖόν εἶχε πνευματικὸ καί τί ἔκανε ἐκεῖ δέν ξέρω. Τό μόνο πού θυμᾶμαι, φοροῦσε ζώνη πού εἶχε πάνω της τόν πεντηκοστὸ ψαλμό. Μέ αὐτὴ τὴ ζώνη πῆγε καί στὸν στρατό. Ὅταν τόν κάλε-

σαν στὸν στρατό πῆγε κατ' εὐθείαν χωρίς ἀποφυγή ἢ ἀναβολή».

Στὸν στρατό, ἐπειδὴ ἦταν καλῆς διαγωγῆς, τὸν πήρανε γιὰ συνοριακό φρουρό σέ ἀκριτική περιοχή. Ἀπ' ἐκεῖ ἔγραφε καί τίς ἐπιστολές, πού ἔστελνε στή μητέρα του, οἱ ὁποῖες περιείχαν καί ποιήματα. Μέσα στά λόγια, πού ἔγραφε, ἄφηνε νά νοηθεῖ ὅτι «ἀποχαιρετοῦσε τὰ πάντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου». (Προαισθάνθηκε φαίνεται τὸ ἐπικείμενο τέλος του).

Κάποια μέρα πῆρε ἐπιστολή ἀπὸ τὸν στρατό, πού τὰ λόγια τῆς ἐπιστολῆς ἦσαν κάπως «μασημένα» καί ἄφηναν νά νοηθεῖ ὅτι ὁ γιός της ἦταν νεκρός.

Χωρίς νά χάσει καιρό ἡ μητέρα του κινούμενη ἀπὸ τὰ μητρικά σπλάγχνα, πῆγε ἀμέσως στὸν στρατό. Βρῆκε τὸν ἱερέα Βασίλειο, ὁ ὁποῖος ἔκανε τίς κηδεῖες. Ἀφοῦ μετέλαβε πρῶτα ἐκεῖ στήν ἐκκλησία ἀπὸ τὰ χέρια του, τὰ Ἀχραντα Μυστήρια, κατόπιν μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν κάθησαν καί συζήτησαν γιὰ τὸ παιδί της. Αὐτὸς τῆς εἶπεν ὅτι δέν ἔθαψε κανένα στρατιώτη μέ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ρωτώντας καί ἐκεῖ στά ἀκριτικά φυλάκια γιὰ τὸ γιό της, τῆς εἶπαν ὅτι σκοτώθηκε ἀπὸ τίς βόμβες.

Τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐκεῖ στὸν στρατό, οἱ Ρῶσοι στρατιῶτες συνέλαβαν μερικούς Τσετσένους ἀντάρτες. Μετὰ ἀπὸ ἀνάκριση καί ξύλο, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὀνόματι Χαῖχοροέβ παραδέχτηκε ὅτι αὐτὸς εἶχε σφάζει τὸν Εὐγένιον. Τούς εἶπε καί τὴν ἱστορίαν τῆς συλλήψεώς του: «Πήγαιναν μερικοὶ ἀντάρτες μέ νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο μέ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ ἀπ' ἔξω. Οἱ φρουροὶ ἦταν 3-4 καί τούς πλησιάσαμε χωρίς νά δείξουν ἀντίστασιν, νομίζοντας ὅτι εἴμαστε ἀπ' τούς δικούς τους. Ἔτσι τούς συλλάβαμε, τούς βάλαμε στό αὐτοκίνητο καί τούς μεταφέραμε μέσα στήν περιοχή μας. Στὸν Εὐγένιο τὸ εἶπαμε πολλές φορές -γύρω στίς 16- γιὰ νά ἀφαιρέσει τὸν σταυρό, πού φοροῦσε, αὐτὸς ἀρνήθηκε ὅλες τίς φορές. Γι' αὐτὸ τὴν σφάζαμε».

Κάλεσαν τὴ μητέρα του -ὅταν πῆγε στό στρατὸ ψάχνοντας γιὰ τὸ γιό της- καί ἔφεραν μπροστά της καί τὸν Χαῖχοροέβ, καί τῆς εἶπε τῆς μητέρας του: «Αὐτὸς μποροῦσε νά σωθεῖ. Διότι ἂν πειθόταν καί πετοῦσε ἀπὸ πάνω του τὸν σταυρό, ἔστω καί τὴν τελευταία φορά, θὰ τὴν γλύτωνε, δέν θὰ τὸν σφάζαμε»!

Δέκα μῆνες μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ γιοῦ της, οἱ Τσετσένοι τῆς παρέδωσαν τὸ λείψανό του, ἀφοῦ

πῆραν τὴν ἀμοιβή τους μέ λεφτά. Προμηθεύθηκε, ἐπίσης, καί μιὰ βιντεοταινία -πού τὴν ἀγόρασε ἀπὸ τούς Τσετσένους- ἡ ὁποία παρουσίαζε τὴ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου καί τῆς σφαγῆς τοῦ γιοῦ της.

Ἕνας Ρῶσος στρατιώτης, ὅμως, πού γνώριζε τὸν Εὐγένιο, (πρὶν παραδοθεῖ τὸ λείψανό ἀπὸ τούς Τσετσένους), ὅταν ἔκαμνε ἔρευνα στήν ἀκριτική περιοχή, γιὰ νά ἀνακαλύψει τὸν τάφο καί τὸ λείψανό τοῦ γιοῦ της, μαζί μέ τὴν μητέρα του, πάτησε σέ νάρκες, μέ ἀποτέλεσμα νά σκοτωθεῖ, ἀφήνοντας στὸν κόσμον ὀρφανὰ, τὰ δύο ἀνήλικα παιδιὰ του...

Ὁ πατέρας τοῦ Εὐγένιου, ὅταν ἔμαθε τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ γιοῦ του, πῆγε στὸν τάφον του, γονάτισε καί ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα συλλογισμένος. Ἀπὸ τὴν πολλή συγκίνηση καί τὰ μυστικά συναισθήματα, πού τὸν κατεῖχαν, δέν ἄντεξε τὸν ψυχικὸ πόνο. Ἔπαθε συγκοπή καρδιάς καί πέθανε ἐκεῖ στὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου γιοῦ του....

Ἀνακοίνωσις

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἔλυσε τὸν δεσμόν τῆς ἀκοινωνησίας τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπιβάλλει πρό ἐτῶν εἰς τὸν κ. Δ. Οἰκονομόπουλον εἰς Καναδᾶν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔμπρακτον μετανοίαν αὐτοῦ.

Διατί τὸ Φανάρι σιωπᾶ;

Κύριε Διευθυντά,

Ἐχει ἀκουσθῇ ὅτι ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶναι ὁ μόνος ἴσως ἱερωμένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος δέν βουτᾶ (βυθίζει) τούς βαπτιζομένους μικροὺς ἢ μεγάλους κατὰ τὴν βάπτισιν, σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνας καί τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ διὰ ραντισμοῦ ἢ ἐπιχύσεως τοῦ ἁγιασθέντος ὕδατος, σύμφωνα μέ τὰ παπικά δόγματα.

Ἀκόμη, προσκυνητές τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁμολογοῦν ὅτι πρό ἐτῶν ὁ τέως βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνος ἐβάπτισε τὸ τελευταῖο παιδί του στὸν πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Τὸ δὲ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, «φέρων ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ ἀμφίεσιν». Τὸ περιεργον ὅμως εἶναι ὅτι ἀνάδοχος ἔγινε ὁ ἀγγλικανὸς πρίγκιπας Κάρολος. Ἀξιοπρόσεκτον, ὅτι στήν τέλε-

ση τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος συμμετέσχεν ἐπίσης ἐνεργῶς καί ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ὑπὸ τὴν ιδιότητά της, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας».

Τίς παραπάνω, ὅμως, πληροφορίες δέν θελήσαμε νά τίς πιστεύσουμε, ὅταν τίς ἀκούσαμε. Τώρα ὅμως, νέα συγκλονιστικά γεγονότα κλονίζουν τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸν οἰκουμενικό θρόνο καί αὐξάνουν τὴν ἀνησυχία μας ὄχι τόσο γιὰ τὴν πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ Κυβερνήτης αὐτῆς εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ κυρίως αὐξάνει ἡ ἀγωνία μας, γιὰ τὴν σύγχυση τῆς πίστεως καί τὸν σκανδαλισμόν τῶν μικρῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ.

Συγκεκριμένα: Στίς 4.6.2002 σέ συνέντευξη στό κανάλι «High» καταγγέλθηκε ὅτι στὸν πατριαρχικό ναό τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μητροπολίτης ἐτέλεσε τὸ ἱερό μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, ὅπου ἀνάδοχος ἔγινε καί ἡ μουσουλμάνη τουρκάλα Ἐβρου Σανβέρ. Μετά τὴ βάπτισή ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος «**συνεχάρη γονεῖς καί ἀναδόχους καί τοὺς εἶπε ὅτι τὸ γεγονός, πῶς, μία μουσουλμάνη ἔγινε νονά ἑνὸς Ὁρθοδόξου εἶναι ἔνδειξις τουρκοελληνικῆς προσέγγισης καί ὅτι πρέπει νά γίνῃ παράδειγμα σέ ὅλους, ὥστε νά ἀποκοτῶν κι ἓνα Μουσουλμάνο Ἀνάδοχο**». Ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ εἰδηση ἐδημοσιεύθη καταρχὰς στὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἐλευθέρη Ὦρα» (7.6.2002) ἀναδημοσιεύθη καί στό περιοδικό τῆς Θεσσαλονίκης «Παρακαταθήκη» (τ. 24, Μάϊος - Ἰούνιος 2002). Ὁ δὲ «Ὁρθόδοξος Τύπος» (13.9.2002) ἔγραψε σχόλιον μέ τίτλο: «**Βαπτίσεις μέ ἀναδόχους μουσουλμάνους**». Γιὰ

ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω ἀντορθόδοξα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο οὐδεμία διάψευση ἔκανε ἕως σήμερα!

Ἐπίσης στὴν ἐφημερίδα «Στύλος Ὁρθοδοξίας» (φ. 24, Ἰούνιος 2002) ἀποκαλύπτεται ὅτι στὴ Ραβέννα ἐκοινώνησαν καί ἀλλόθρησκοι. Συγκεκριμένα ἀναφέρεται: Στὴ Ραβέννα τῆς Ἰταλίας οἱ ἑτερόδοξοι καί ἀλλόθρησκοι - **μουσουλμάνοι καί ἰνδουῖστες** - ὄχι μόνο παρέμειναν στό ναό, ἀλλὰ καί **μετεῖχαν τοῦ μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας**.

Καί στὴν προκειμένη φοβερὴ καταγγελία κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, δυστυχῶς τό «Φανάρι» σιωπᾷ καί δέν διαφεύδει τὰ καταγγελλόμενα!

Μήπως οἱ πατριαρχικοὶ περιμένουν νά ὁμιλήσῃ πρῶτος ἡ ὄνος τοῦ Βαρθολαῖ (Ἀριθ. κγ' 30), γιὰ νά ἀπαντήσουν στοὺς σκανδαλιζομένους πιστούς; Ἡ μήπως οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἰσχύουν μόνο ἀπὸ τό βαθμὸ τοῦ πρεσβυτέρου καί κάτω, ὅπως χαρακτηριστικά εἶπε Ἱεράρχης τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου;

Μετά τιμῆς
Ὁρθόδοξοι Κληρικοὶ
«Ὁρθ. Τύπος» 4-10-2002.

Ἀποκαλυπτικά τὰ ὅσα δημοσιεύονται εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον». Ἡμεῖς ὅμως θέτομεν ἄλλον τίτλον: «**Διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος Σιωπᾷ**». Ὅταν γίνονται τοσούτου μεγέθους παρανομίαι, οἱ μνημονευταὶ Ἀγιορεῖται οὐ μόνον σιωποῦν, ἀλλὰ καί τὴν φωνὴν τῶν ζηλωτῶν θέλουν νά καταπνίξουν.



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 010 38 28 280 - Fax: 010 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ
Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τὴν εὐθύναν τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικά καί μόνον οἱ συγγραφεῖς των καί ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.